

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

XVII. De indifferentia circa officia honorifica & gradus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

CAPVT XVII.

De Indifferentia circa officia honorifica & gradus.

VOD præterea Dei seruus
 circa officia honorifica &
 gradus, qui in Religione
 ad Dei obsequium & Re-
 ligionis bonum, ab ipsa Religione
 conferri solent, indifferens esse de-
 beat, tam certum est, vt sine pericu-
 lo erroris negari non possit. *Caueat*
omni ratione pietatis cultor, inquit S.
Basilius, ne honores consecetur, ceterisq;
se præponi velit. Huius rationem ad-
fert alibi his verbis: Reddere quidem
honorem iussi sumus, querere autem ho-
norem vetiti. Ostendens verò quàm
gravi salutis periculo exponantur, q
ambitionis vitio miserè seruiunt,
hæc grauissimè scribit. Sine dubio, qui
in huius vitij potestate est, is eodem planè
cum diabolo malo laborat. Nam, vt

D. Basil.
 in Cõsti-
 tut. Mo-
 nast. c. 24

Ibid. c. 9. pauld infrà testatur; *hac quoque ani-
mi pestis est grauisima, & rerum bona-
rum exterminatio.*

Cass. li. 4
Institut.
cap. 20.

Idcirco inuenimus multos san-
ctos viros non solùm hæc honori-
fica officia non ambiuisse, sed sum-
mo studio etiam, cùm ad ea fuissent
electi, recusasse. Et vt alia omitta-
mus exempla, satis sit, illud adduxisse,
quod refert Cassianus de Magno
Abbate Pynuphio his verbis: *Vidi-
mus Abbatem Pynuphium, qui cùm es-
set immans Cœnobij presbyter, quod est
in Ægypto, & pro ipsa reuerentia vel
vitæ suæ, vel ætatis, vel Sacerdotij cunctis
honorabilis ac venerandus existeret, &c.
clam fugiens de Cœnobio, secessit in The-
baidis vltimas partes, ibiq; deposito ha-
bitu Monachorum, assumpta seculari ve-
ste, Cœnobium Tabennensiotarum ex-
petiit, quod sciebat cunctis esse distri-
ctius, & in quo se credidit, vel pro lon-
gitu-*

gitu
mag
ne f
sim
frat
retr
mu
quo
nen
Cœ
ne
pre
sa
fan
vt
cur
ali
del
ci
vn
ve

gitudine regionis ignorandum, vel pro
 magnitudine Monasterij, ac multitudi-
 ne fratrum, facile posse calari, vbi diutis-
 simè pro foribus perseuerans, cunctorum
 fratrum genibus prouolutus, vt suscipe-
 retur summis precibus exorabat, cumq̃
 multo despectu tandem fuisset admissus,
 quod scilicet decrepitu senex, & qui om-
 nem suam peruixisset etatem, ingredi
 Cœnobium postularet, quo tempore iam
 ne deseruire quidem suis voluptatibus
 praualeret; ac ne hoc quidem ipsum cau-
 sa Religionis eum expetere assererent, sed
 famis & inopia necessitate constrictum,
 vt seni, nulliq̃ operi penitus apto, horti-
 cura, diligentiaq̃ mandatur, quam sub
 alio fratre iuniore exercēs, sic eidem sub-
 debatur, vt non solùm ea, quæ ad hor-
 ti diligentiam pertinebant; verumetiam
 vniuersa officia, quæ cunctis erant aspera
 vel indigna tota quotidie sedulitate con-

pleret. Cumq; ibidem triennio delitescens, dispersis per vniuersam Ægyptum vbique fratribus, quareretur, à quodam tandem, qui de Ægypti partibus commearat, vix potuit præ humilitate habitus sui, ac vilitate officij, quod gerebat, agnosci. A quo vniuersi fratres priora ignorantia veniam postulantes, inuitum ac stentem ad proprium Coenobium reduxerunt: Vbi cum fuisset, modico tempore dimoratus, eodem rursus humilitatis desiderio atque ardore succensus, ita diffugit, vt iam non vicinam prouinciã, sed ignotas & alienas longeq;e distitas regiones expeteret. Nam conscendens nauem in Palaestina partes commearare festinauit; vbi per modico tempore delitescens, diutius abscondi non potuit: Nã continuò quidam fratrum, qui ad loca sancta de Ægypti partibus, orationis causa, conuenerant; agnitum eum sum-

ma vi precum ad suum Cœnobium reuocarunt. Hæc Cassianus de Pynuphio.

In quo exemplo expressè obseruatum esse videtur id, quod S. Basilii ab vnoquoque Religioso requirebat his verbis: *Non modò honores vltro ipse sectari non debet; Sed ne oblatos quidem admittere, potiusq; recusare atque reiicere, ne consequentis vitæ gloriæ, præsentis honor imminuat.*

D. Basil.
in const.
cap. 24.

Vellem quoque cuius Dei seruo firmiter persuasum esse, serio, cumque intimo humilitatis affectu huiusmodi speciosa officia repudiare (Si nulla acceptandi obligatio à superioribus profecta vrgeat) nō vergeri in præiudicium Indifferentiæ, de qua disputamus: Sed potius hac affectione ipsam indifferentiam, & plures alias virtutes mirum in modum augeri, magnique esse meriti, quemadmodum multi sancti viri, de quorum iudicio ac perfectione

dubitari nec potest nec debet, senserunt, suisq; exemplis testati sunt.

Possset verò alicui in mentem venire rationibus prædictis Religiosum nequaquam prohiberi, quominus ad nonnullos gradus in Religione aspiraret, ad illos nimirum, qui ipsum ad maiorem cum Deo & Religione ipsa coniunctionem iuuent, eumq; ad grauiora Dei obsequia aptum reddant; vel saltem vt nescio quam notam, quæ ex diuturniori vita sine his gradibus traducta sibi inuri possset, euadat.

Cui respondeo, vt proprium est seruorum Dei *amulari charismata meliora*, vt ait Apostolus, ita potentissimum telum est (quod vt plurimum diabolus in Religiosos vibrare solet) ipsis persuadere, ad obsequium Dei bonumq; cõmune pertinere, quod proprius amor, gustusq; noster priuatus nobis suggerit. Hæc enim passio velata quasi pannis quibusdam, vt operis, ita & coloris
pre-

pretiosi simul & religiosi, teneriores
 agit radices in animis nostris, eoq̄
 impellit hominem, vt maiori im-
 portunitate & audacia, ea quæ sug-
 gerit, procuret: Ex quo ordinariè
 sequitur, vt cùm hoc modo ad gra-
 dus altiores aspiramus, amittamus
 illius gustum, in quo versamur; &
 quia neque in hoc gradu quietem
 inuenire, neque alterum, quem il-
 licitè quærimus, adipisci valemus;
 nos ipsos in omnis inquietudinis ac
 melancholiæ abyssum sponte præ-
 cipitamus, vt maximo nostro dam-
 no, aliorumq̄ scandalo illud ipsum
 in nobis verè experiamur, quod D.
 Augustinus significat, quando ita
 cum Deo loquitur: *Iussisti Domine,*
& sic est, vt pœna sua sibi sit omnis inor-
dinatus animus.

S. Augu.
 li. 1. con-
 fess. c. 12.

Considerare quoque deberent
 isti, nulla re magis hominem deci-
 pi, quàm proprio rerum suarum iu-
 dicio, præsertim cum circa mate-
 riam

S. Basil.
in const.
cap. 21.

riam propriæ existimationis versatur. *Nihil est facilius, quàm seipsum fallere*, ait S. Basilius, *quod quisque sibi ipsi beneuolus est Iudex, & quæ iucunda sunt, vtilia iudicat*. Imò hoc ipso, quod quis non nimiū fidit iudicio ac meritis, seque gradu huiusmodi idcirco dignum reputat, in conspectu Dei atque hominum seipsum reddit indignissimum.

Quod si cui fortè veniret suspicio, se aliis postponi, ac negligi, neque cum aliis suo tēpore promoueri, (quæ tamen ab hominibus sani iudicij procul abesse debet) ea ipsa potius illi stimulus esse deberet viuendi in religione ob amorem Christi, quàm alicuius causa tristitiæ; & incitamentū hoc, vt omnes defectus, qui fortè in ipso animaduertūtur, exuat, morumque ac vitæ integritati comparandæ indies alacrius insistat, seque tum hac, tum aliis consolationibus indies magis dignum efficiat.

Sed

Sed vt ex his inuolucris verè e-
 mergemus, omnino tenendum est
 id quod S. Basilius dicit, *quemadmo-
 dum potestatem sui ipsius ne ad punctum
 quidē temporis habere Monachus debet:*
 ita ne cogitando quidem quicquam
 de se, vel de rebus ad se spectantibus
 disponere, sed se sicut instrumen-
 tum artificis habere debet, quod lo-
 co non mouetur, quo positum est,
 nisi quādo & quomodo artifex vo-
 luerit. Pari modo cū Religiosus
 sit quasi instrumentum suæ Religio-
 nis, debet ipse, quantum in se est,
 in illo loco & gradu manere, in
 quo collocatus est, neque aliam
 mutationem aut promotionem ex-
 petere, nisi quando, quomodo & v-
 bi videbitur religioni suę, iisque, qui
 eam gubernant, in Domino conue-
 nire; quibus deinde incumbit ob-
 seruare, quod illis S. Basilius incul-
 cat, cū ait: *Qui in familia ceteris
 præst, & vniuersis, quæ facere illos oportet,*

S. Basil.
 in const.
 cap. 27.

S. Basil.
 Reg. bre-
 uior. 303

teat, describit, maiore quadam cum animaduersione administrare munus debet, sollicitèq; & vt par est, in singulis aduigilet, quo pacto videlicet conuenienter voluntati Dei & accommodatè ad naturam facultatemq; vniuscuiusque, habita communis boni ratione, munera singulis describat, imperetue. Atq; hoc modo occlusa manebit illa porta, quâ nonnunquam inquietudo magna in Religionem irrepere solet; E contra verò omnes, qua par est, pace ac deuotione Deo famulabuntur.

CAPVT XVIII.

De Indifferentia in Conuersatione.

QVONIAM sancta hæc Indifferentia, de qua agimus, etiam in communi personarum conuersatione, quibuscum viuimus, locum habere potest,

pote
indis
cula
mur
adiu
mat
quit
tur.
vici
iusti
mur
repe
vnu
git,
seip
con
ten
ex
sing
die
fili
rit
in